

Margit Eriksson f Blom
1899-09-22 -- 1991-11-19

Erik Eriksson
1891-04-19 -- 1986-08-14

Margit Juliana Eriksson

Margit Juliana Eriksson gifte sig med Erik Andreas Eriksson 1924-02-02 och fick barnen: Anders E.Å. Eriksson född 1924-12-07, Charlotte B.M. Eriksson gift Pettersson född 1931-03-05, Olof J.E. Eriksson född 1937-10-15 (antog familjenamnet Karsberg).

I.

Mamma var alltid mycket angelägen om att vi alla inom familjen skulle hålla ihop och hålla sams. Vid störningar mellan oss barn tog hon illa vid sig och gjorde allt för att ställa till rätta. Hon reagerade i sådana sammanhang på minsta provokation. Ibland lades locket kanske på lite för tidigt. Hon ville gärna ingripa, styra och ställa i all välmening och för säkerhets skull. Kanske hade det ibland varit bättre att vädra ut istället för att kväva motsättningar. Detta var faktiskt inte något som vi upplevde endast som barn. Även som vuxna barn kände vi ofta hur mamma diskret försökte styra och ställa. Hon tillämpade tex någon sorts princip med vattentäta skott oss emellan. Det fanns inget skvaller och inga försök att spela ut den ene mot den andre. Och heller inte att informera om något från någon av oss syskon, som ev kunde förorsaka ledsnad, besvikelse eller avund hos någon annan av oss.

Om hennes relation till Pappa är det svårare att ha alltför tvärsäker uppfattning. Mamma och Pappa sågs sällan gräla - sannolikt gjordes saker och ting upp i enskildhet. Säkert är också att Mamma hade ett dämpande inflytande på Pappa, som hade ett häftigare humör. Ej sällan gick det ut över oss barn och där gick faktiskt Mamma emellan då och då. Övriga relationer mellan Mamma och Pappa var väl ganska äktenskapligt normala. Pappa var betydligt mindre benägen att uttrycka sina känslor än vad Mamma, och det tror jag hon led av. Mamma var en mycket mjukare och känsligare människa än Pappa. Pappa var mer vördnadsfull bakåt i släktleden än han såg framåt. Han var rädd att visa känslor och ge beröm. Jantelagen var nog som filosofi ganska okänd för honom, men...

Mamma var, såvitt vi vet, en ganska livlig ung dam, när Pappa fick ögonen på henne och de så småningom gifte sig. Pappa hade, säkerligen på grund av sin lite tyngre bakgrund, ett "lugnande" inflytande på Mamma. Var man "fru", så skulle man klä sig därefter och uppträda "värdigt". Jag vet att Mamma upplevde detta lite som en styrning och konflikt. Mamma hade under sin ungdom fått obetydlig boklig utbildning. Hon var hemmadottern som livligt påhejad av vissa av de äldre syskonen av bägge könen förväntades stå till tjänst, exempelvis genom att sköta skolhushåll för syskonen. Hon hade tex i 20-årsåldern lyckats få ett "barnsköterske"jobb hos den högadlige familjen Rewentlov i Danmark. Den tiden var tydligen mycket lycklig och hon berättade gärna om den. Hon mötte en stor och för den tiden kanske ovanlig acceptans av värdfamiljen. Hon upprätthöll kontakten med grevinnan Rewentlov och hennes söner under många år. Hon var ung och hade uppvaktande kavaljerer och säkert också någon "pojkvän". Det var goda minnen som hon inte gjorde någon hemlighet av. Tiden i Danmark blev emellertid allför kort tid. Mamma behövdes hemma i familjen, inte minst för att äldre syster Elna skulle utbilda sig. Detta att Mamma fick alldeles för obetydlig egen utbildning kom att prägla hela hennes liv. Inte så att hon var avundsjuk på syskonen, men det fanns en tagg där. Hennes attityd till barnens utbild-

ning blev så uttalat positiv. Det var som att bara ordet "utbildning" förväntades bli ett "Sesam öppna dig". Sak samma vad man läste bara man pluggade så att man kunde "bli" något. Hon var i det fallet som en överladdad motor. Det satt i hela livet - intresset var precis lika starkt för barnbarnen. Troligen hade hon en tendens att överbetona formell utbildning och trodde i ganska begränsad mån på praktik och arbetslivserfarenheter.

Mamma hade ett stort konstintresse, och det var något jag skulle vilja kalla spontant. Det är svårt att peka på några speciella orsaker till att detta intresse blommade upp. Det var på 40-talet. Med mycket öppet sinne tog hon aktiv del av vad Stockholm bjöd av utställningar och utvecklade snabbt en positivt kritisk syn på konstupplevelserna. Det smittade av sig på Pappa och mig. Och mig har detta följt hela livet. Mamma och jag såg ofta konst tillsammans, och i det sammanhanget vågar jag påstå att vi utvecklades ganska parallellt. Intresset resulterade givetvis i ganska omfattande inköp av mer eller mindre avancerad kvalitetskonst.

När det gäller kläder hade vi också mycket gemensamt. Jag ville gärna ha Mammas sällskap när jag skulle köpa kläder. Hon hade mycket god smak, stor känsla för kvalitet och en generös plåbok. Detta är kanske inte så märkligt. Men det gällde också omvänt. När jag blev något snär vuxen och klädmedveten, ville Mamma gärna ha med mig, när hon skulle se på kläder för egen räkning. Jag har alltid "sett" och tyckt om vackra damkläder. Med andra ord, vi trivdes bra tillsammans i närheten av provhytterna.

Sedan mormor Olivia blivit ensam och gammal kom hon att flytta till oss i Tureberg, där hon hade eget rum och så vitt vi kan bedöma det mycket god omvårdnad. Vi barn lärde känna Mormor på ett helt annat sätt än förr. Hon fick mycket omsorger av hela familjen. Jag vill inte påstå att Pappa och vi barn kom i kläm på något sätt. Pappa ställde upp hundraprocentigt solidariskt. Han tyckte för övrigt mycket om Olivia. Vad som emellertid kom att irritera hela familjen var Elnas sätt att vilja lägga sig i skötseln av Olivia. Här upprepades än en gång attityder som störde oss alla och gjorde Mamma mycket ont och sannolikt också påverkade förhållandet mellan henne och Pappa. Jag tycker att Mamma gav allt och uppoffrade sin egen bekvämlighet men kanske inte fick syskonens uppskattning för detta. Ironiskt nog blev det Mamma som fick ställa upp och i mycket ta hand om syster Elna, när hon i sin tur började tackla av.

Anders Eriksson

II.

Min mamma, Margit Juliana föddes den 22 september 1899 i Norrskedika i Uppland. Enligt fotografier var hon redan som liten väldigt söt med stora småbusiga glittrande ögon. Det stod sig genom åren. Mammas ögon var oerhört uttrycksfulla. Hon var en centralgestalt hemma, hade stora omsorger om såväl pappa Erik som oss barn. Hon deltog i allas våra arbeten intensivt. Hennes engagemang i våra skolarbeten var enormt. Hon hade ju inte själv fått högre utbildning än seminarieklasserna i Strängnäs. Med stor besvikelse berättade hon ofta, ofta om detta och att morfar sagt att "du behöver inte gå i skolan, flickor skall gifta sig", men hon längtade verkligen efter att få studera. Hon berättade själv att hon så fort hon kunde gick till banken eller posten och där beundrade kassörskans arbete. Det var ju dit hon önskade sig själv.

Som ung var hon mycket intresserad av att sy och brodera och hade tidigt, av hennes alster att döma, en god färg- och formkänsla. Det finns många fina bevis på det och vad hon berättat blev hon inspirerad av faster Julia, som hade en kombinerad inrednings- och handarbetsaffär.

När Mamma var 19-20 år utbildade hon sig till barnsköterska hos Tora Thulin. Året därpå for hon till Danmark till greveparet Reventlow som hade tre söner, som blev Margits gunstlingar. Tyvärr blev hennes syster Elna så klen efter en förkylning att hon inte orkade sköta skolhushållet. Mamma blev beordrad att komma hem från sin anställning i Danmark och ta vid. Snäll som hon var gjorde hon det!! Tyvärr ville Mamma hela sitt liv vara andra till lags, vilket inte var helt bra för henne själv.

Hon hade starkt ekonomiskt sinne, vilket pappa tog fasta på och överlät familjeekonomin i hennes händer. Hon njöt av detta och var en briljant förvaltare. Hon hushållade klokt och investerade sedan.

Mamma hade en inneboende optimism och var för det mesta väldigt glad, orädd och omtänksam. Hon var oerhört lycklig för att som hon sa ”alla ingifta var så bra” och hon var lycklig över alla sina barn och barnbarn. Omsorgen om barnbarnen var rörande och alla har älskat mormor och farmor! Hon lekte med dem, spelade spel och engagerade sig i deras liv. Hon ville alltid vara rättvis mot såväl barn som barnbarn. Var det sedan någon i familjen eller bland de närstående som blev sjuk, ja då visste omtankarna inga gränser.

I mina tonår var hon lite oförstående till sin dotter. Kraven på mig i flera sammanhang blev lite för stora och bromsade mig. Kanske var hon och pappa så rädda om sin flicka, så det blev alldeles i onödan för stränga tyglar. Någon fritid med kamrater var det aldrig tal om, det var skolan som gällde. Hon hade lättare att förstå sig på sina söner. Kanske bottnade det i att hon själv umgåtts och fostrats av sina bröder. Sven (enligt mors utsago) hade vid något tillfälle sagt: ”Be Margit komma hem, så får vi lite roligt...”. Mormor Olivia, som hon älskade, kallade henne för ”Maja rask”.

Det var oerhört trevligt i mammas närvaro. Alla våra vänner tyckte mycket om henne och hon stortrivdes bland unga människor. Hon var mitt i sitt charmerande yttre ganska blyg och umgicks inte med några jämnåriga väninnor. Bror Torsten och hans Margit stod mamma väldigt nära. De båda ”Margitarna” hade mycket roligt tillsammans och fann varandra i ett stort konstintresse.

Mamma trodde tyvärr inte alltid på sin förmåga, men hade många strängar på sin lyra. Hon var en strålande värdinna, en väldigt duktig och ambitiös husmor, vävde, klädde om möbler och var duktig att laga mat men avskydde att handla. Det blev min roll. I Tureberg ringde hon efter matvarorna till veckosluten.

Hon förenade en teoretisk-praktisk läggning men var förfärligt oteknisk. Hon var tidsoptimist – hade alltid bråttom, gick inte utan småsprang och kom i sista minuten men hann ändå!

Hon var starkt kvalitetsmedveten och endast det bästa skulle det vara under förutsättning att det ej var för dyrt. Hon var ju också en klok ekonom.

I vuxen ålder hade vi en mycket stark relation och pratade om nästan allt med varandra. Hon var verkligen min vän och vi stöttade varandra. Det känns bra så här efteråt att jag kunde vara till stor hjälp när hon blev ensam och äldre.

Håkan fällde som tonåring en replik ”Mormor kan aldrig dö” och jag vet att han vidhåller detta än i dag. Jag är beredd att hålla med honom. Hon lever starkt genom alla fina minnen vi har.

Charlotte Pettersson

III.

Min mamma Margit hade nog mycket gärna velat få en teoretisk utbildning, men på den tiden skulle kvinnor utbildas i att ta hand om hem och hushåll. Istället för att gå på skola, fick hon och min moster Elna ta hand om hushållet i stan för de äldre bröderna, som gick på olika högre skolor. Man hyrde en lägenhet för barnen och drev där skolhushåll. Margit hade utan tvekan haft god kapacitet för att ta emot högre utbildning. Men så blev det inte, vilket hon sörjde och saknade under hela sitt liv. Komvux fanns inte då!

Men gift med pappa Erik, blev det en hel del göromål vid sidan av hushållssysslorna. Han var ständigt engagerad i olika extrajobb, där Mammans intresse och förmågor kom väl till pass. Han var i många år taxeringsnämndens ordförande i Österåker, vilket var ett säsongsjobb på kvällar, lördagar och söndagar från 15:e februari till början av juni. Detta engagerade även Mamma, som skrev brev till de stackars skattskyldiga, höll ordning på postböckerna och registrerade inkommande papper. Gå till posten, fick barnen göra. Alla sådana försändelser skulle vara rekommenderade. Ett annat extraknäck var att vara kassör i Svenska Barnmorskeförbundet, vilket gav mycken sysselsättning även för Mamma. Så småningom tog hon över det löpande.

I familjen var det Mamma som skötte ekonomin och hade hand om pengarna. Det var inte alltid så fett, men ett gott sätt att hushålla var att skriva kassabok, vilket Mamma gjorde under alla år. Pengarna räckte alltid. Det fanns alltid reserver.

Det hade ärvts en del aktier när Mamma och Pappa var unga. Dessa plus en hel del nya aktieköp var alltid föremål för diskussion inom familjen, mer och mer ju äldre vi blev. Vid besök i föräldrahemmet klagade ibland sonhustrurna på att konversationen fokuserades lite väl mycket på aktier och vad man skulle sälja och köpa. Den som blev allt mer intresserad och drivande i dessa frågor var Mamma. Mamma och Pappa lämnade så småningom ett icke helt föraktligt arv till barnen. Det var helt säkert till stor del Mammans förtjänst och intresse att det blev så.

Ett annat intresse som också lämnade en del till barnen, var hennes konstintresse. En hel del investeringar gjordes. Och genom åren var det en viss cirkulation på vad som hängde på väggarna. Mamma ägnade mycken tid åt att gå på konstutställningar, ofta tillsammans med Märta Ossmark. Många konstnärer besöktes i sina ateljéer, inte minst på semesterorterna. Åtskilliga verk anskaffades genom åren.

När det gällde familjen och barnen var hon mycket målmedveten och envis. Vid fyra års ålder fick jag *ulcerös colit*, vilket innebar sträng diet och ständig diarré och givetvis en ohygglig påfrestning för Mamma. Hon sökte ständigt efter nya läkare som eventuellt kunde klara upp denna ”obotliga” sjukdom. Vid ett tillfälle var jag mycket nära att bli opererad så att tarmen fördes ut till en dosa på magen. Detta skulle ju ha varit ganska handikappande och Mamma stred emot med näbbar och klor och avgick med segern. Sedan fick hon höra talas om en professor Siwe i Lund, som botat fler *ulcerös colit* patienter. Mor och son åkte dit och se, Siwe lyckades bota mig. Detta var tveklöst en frukt av Mammans envishet och målmedvetenhet runt sonens väl och ve, som jag bara kan vara oändligt tacksam för.

I äktenskapet var rollfördelningen klassisk för den tiden: Hustrun skötte barn och hushåll. Man hade hembiträde när barnen var små. Då var hushållet stort och omfattande och villan i Tureberg var minst sagt tung och arbetskrävande, vilket gjorde att även husmor fick arbeta. Dessutom upplät Mamma och Pappa sitt hem för mormor Olivia, som inte hade någon stans att bo, när hon blivit ensam. Den Erikssonska familjen hade också ett rätt omfattande umgänge, som sannolikt hade Mamma som motor. Dörren stod alltid öppen för släktingar och vänner, bland vilka även barnens vänner inräknades. Mamma gillade nog egentligen inte matlagning så enormt mycket, men hon var så illa tvungen och ett faktum är att hon var en duktig kock. Maten i Rotebro, Tureberg, på Fleminggatan och

Bävervägen var alltid god, vare sig det var kalas eller med familjen. Men som sagt, utöver detta skötte Mamma ekonomin och höll i kassan.

Ett annat intresse var bridge. Margit och Erik spelade regelbundet bridge med olika partners. På senare år med Lindmarks. Margit var den mest intresserade och när jag fick intresse för bridge kunde vi diskutera givar och ”spela” i timmar.

Bland de mer utmärkande dragen kan nämnas hennes kvalitetsmedvetande. När barnen skulle få kläder valdes oftast lite dyrare och bättre plagg. ”Kvalitet håller längre”. Detta gick igenom alla slags inköp; möbler, apparater etc.

Ett annat utmärkande drag var hennes känsla för rättvisa. Mellan oss tre barn skulle det i alla lägen vara absolut rättvist. Om någon fick något, skulle de övriga också kompenseras. Samma sak kom att gälla hennes sex barnbarn. Exakt samma belopp skulle användas för julklappar till var och en, liksom övriga gåvor, som barnbarnen har haft stor glädje av när de satt bo.

För mig var hon ett stort stöd under studietiden. Även om hon inte kunde ”hjälpa” mig med mina ingenjörstudier hade hon sunda instinkter. Vid något tillfälle under det första studieåret tyckte jag att studierna var alldeles för svåra. Jag kände att jag inte skulle kunna klara av dem och var beredd att sluta. Mamma sa: ”Håll ut lite till. Det kanske vänder. Vänta lite med det svåra ämnet och tag det sedan”. Och så blev det, jag vände mig och fick distans till svårigheterna och kunde fortsätta. Utan hennes goda råd hade jag nog avbrutit studierna.

Jag tror att mina syskon delar min uppfattning att vår mor har förmedlat sunda och riktiga värderingar till oss och varit det bästa stöd vi har kunna få under uppväxtåren. Senare var hon en helt fantastisk svärmor och farmor enligt Agneta, Christoffer och Johannes.

Margit var för sin ålder mentalt frisk när hon 92 år gammal gick bort efter endast fem dagar på sjukhus med hjärtbesvär.

Olof Karsberg

Erik Andreas Eriksson

Vår far, föddes den 19 april 1891 och avled den 14 augusti 1986. Hans far, Anders Gotthard, var en stor man, både bildligt och bokstavligt, storbonde, kyrkvärd och ”traktens man” i alla kniviga frågor. Hedvig Charlotta (Lotten), vår farmor, var enligt Pappa en snäll och god mor, stoisk och en person ”man hyste respekt för”. Hon var en kvinna med stort socialt medvetande.

Pappa hade två systrar. Han lär, enligt honom själv, ha varit precis som den busige Emil i Lönneberga. Farfar hade ett häftigt temperament som i bland också handgripligen kunde gå ut över sonen. Han växte upp på Knivsta gård under mycket goda omständigheter. Som ung hade han dock en bräcklig hälsa, men det redde upp sig. Han var duktig i skolan och tog studenten i Uppsala, hans stad framför andra. Helst hade han velat läsa konsthistoria, i andra hand botanik - båda ämnena var hans stora intressen. Han var en stor kännare av diverse botaniska rariteter och kunde ofta de latinska namnen bättre än de svenska på i stort sett vilken växt som helst. Här kan nämnas att han skänkte sitt herbarium med över 4 000 vilda växter till Uppsala universitet. Men farfar, den myndige, sade bara blankt nej till sonens önskemål. Tre yrken gällde: bonde, präst eller jurist. Med pappas ängsliga läggning hade säkert jorden gått under, om han blivit bonde. Vädret var aldrig rätt!

Präst ansåg sig Pappa inte räcka till för. Däremot var han kyrkvärd i Sollentuna kyrka under 15 år på 1930- och 1940-talen och hade ett omfattande nätverk, bl a med präster. Under den tiden lyckades Pappa intressera Riksantikvarieämbetet för en fysisk undersökning av gravvalvet under koret i kyrkan. Valvet hade aldrig tidigare utforskats. Pappa författade en utförlig dokumentation av gravvalvet, Gravarna i Sollentuna kyrka, som hyste 42 kistor med kvarlevor från bl a släkterna Berndes, Sparre, Posse, Gerdesschöld och Rudbeck.

Tillbaka till ungdomens yrkesval. Han började läsa juridik, vilket nog passade honom bra. Efter sin kansliexamen kom han till länsstyrelsen som notarie hos taxeringsintendenten. Detta kom att prägla en stor del av hans vuxna liv: i 45 år ”extraknäcke” han som taxeringsnämnds ordförande vid sidan av sitt ordinarie arbete på Medicinal- och Veterinärstyrelserna. Under en stor del av 1900-talet sköttes taxeringsarbetet av frivilliga, intresserade personer mot en blygsam ersättning. Taxeringsarbetet var en dominerande del i hans vuxna liv och kom även i hög grad att påverka familjelivet. Mamma skötte till stor del det administrativa i taxeringsarbetet och det blev inte mycket tid över till socialt liv. Våra vardagsmiddagar under taxeringstiden var snabba och ofta avbrutna av telefon. Glada middagar med de många vännerna fick anstå till den övriga delen av året. Från februari till midsommar satt pappa med deklarationer mellan kl. 19 och 22 på kvällarna. Därpå gick han till sängs och läste skönlitteratur, gärna biografier, under en timme innan det var dags att släcka för natten - han var mycket strukturerad. Som pensionär arbetade han vidare under 10 år med s.k svåra deklarationer på skattehuset i Stockholm. Helt säkert hade han ett brinnande intresse för taxering! En av Pappas bästa vänner under 1920-talet var Sven Blom. De två hade många gemensamma intressen och hade rest en hel del tillsammans. Så skulle Sven gifta sig och Pappa skulle för första gången möta Margit och Svens övriga syskon, som han i framtiden skulle komma mycket bra överens med. Vid bröllopet blev Pappas bordsdam sjuk och fick avvika. Det bekymrade inte Pappa för han hade bara ögon för Margit, som satt mitt emot honom. Efter middagen hade han förebrått Sven för att han inte presenterat honom för sin ”vackra” syster tidigare. Senare på kvällen för Erik och Margit i väg till brudparets hotell för att arrangera en del inför deras ankomst. Utanför hotellet var mycket folk i rörelse och de uppfattade att det var brudparet som kom, så de hurrade och lyckönskade. Pappa hade då sagt ”Vi tar åt oss, vi tar åt oss” - om allt detta har Mamma berättat med stor glädje. Ja, så började deras kärlekssaga, som varade i över 60 år. De gifte sig på morfars gård Lervik utanför Gävle. De fick tre barn Anders, Charlotte och Olof. De första 25 åren bodde familjen i Sollentuna och sedan 40 år i Stora Mossen, Bromma.

Hur var Pappa egentligen? Han hade verkligen den kända förmågan att ”tala med bönder på böndernas sätt och med lärde män på latin”. Han var gammaldags ämbetsmannakorrekt, saklig, artig, hederlig, minnesgod och hade stor humor. Pappa var hjälpsam - han åtog sig många extra uppdrag inom bl a föreningsliv och kyrka. Många var även de som bad honom om hjälp med bouppteckningar - något som han gärna gjorde, men som han ej ansåg sig kunna ta betalt för. Man uppfattade honom som mycket social och trevlig. Men Pappa var snål med sina känslor och förstod sig ej på ”barn” förrän de var i tjugooårsåldern. Barnbarnen gick det lättare med. På senare år blev han mer avspänd och ledigare i sin stil, betydligt varmare och visade det också.

Pappa var synnerligen beläst. Gustav III, drottning Kristina och den Heliga Birgitta tillhörde hans favoriter. Men han förmedlade inte mycket av sina kunskaper till oss barn. Kanske var vi inte mogna att lyssna och ta till oss - eller var det han som var opedagogisk? Han var också osedvanligt kunnig på antikviteter - ett intresse han förvärvat i sitt föräldrahem och som han utvecklade intensivt när han som tonåring började på gymnasiet i Uppsala. Han var en ofta sedd besökare i antikvitetsbodarna och nu började han köpa och samla så smått. Det var inte lätt för en antikhandlare att lura honom! Hans intresse för kyrkor är redan omnämnt - det var till att börja med kyrkokonsten, som fascinerade honom. Detta intresse utvecklades så småningom till ett stort engagemang för nutida konst - mycket märkligt men måhända typiskt för en människa med stort konstkunnande och en stark, estetisk grund-

syn. Han var vital och inte främmande för radikala och okonventionella uttryck inom sin tids konst. Släktforskning var ett annat stort intresse. En stor del av sin fritid ägnade han åt att utforska sin egen släkt och släkten Blom och dess historia. Han fann bl a Mammans bryllingar Mary och Edith Larsson - båda lärare vid Kansas University i Lawrence, USA. Dessutom Nellie Burke, som var syssling till syskonen Blom. Hon var gift med Rudolf Burke i Minneapolis, USA, som var präst i Am. Luth. Kyrkan och senare utnämndes till biskop. I mitten av 1960-talet innehade han under åtta år prästtjänst i Sverige. Under denna tid döpte han bl a Pappas sonson Christoffer. Nellie och Rudolf blev nära och personliga vänner till Mamma och Pappa och flera av syskonen Blom. Vid ett senare besök i Sverige under allhelgonahelgen 1986 deltog han vid Pappas gravsättning på Knivsta kyrkogård och gjorde den till en ljus och vacker högtidsstund.

Pappas känsla för den Blomska släkten sammanhängde förmodligen med att han under större delen av sitt vuxna liv inte hade någon nära anhörig kvar på sin egen släktsida. Han såg det som en självklarhet att låta sin svärmor Olivia bo i vårt hem på äldre dagar när hon blev ensamstående. Han tyckte mycket om sin svärmor och det var ömsesidigt! Flera gemensamma livsfrågor förde dem samman och det var många och långa, trevliga diskussioner, som inte alltid slutade med att de var ense i sak. De hade emellertid alltid stor respekt för varandra och varandras åsikter livet igenom. I bland försökte Pappa berätta för oss om tidigare släktled men lyckades inte alltid fånga vårt intresse - då. Det är bara att beklaga, men tyvärr är det nog alltför vanligt.

Anders Eriksson

Charlotte Petersson

Olof Karsberg